

Samtal

Samtidigt som Martin Beck träffade Harald Hult satt Einar Rönn på ett kontor och läste papper. Han hade tagit fram de JO-anmälningar som hade gjorts mot Stig Nyman under de senaste åren. Det fanns massor.

Anmälningarna hade skrivits av personer som kände sig illa behandlade av Nyman. De klagade hos JO, justitieombudsmannen. De flesta påstod att de utan anledning hade blivit förda till polisstationen. Några av dem hade varit berusade, men de hade inte begått några brott. På polisstationen blev de misshandlade, antingen av Nyman själv eller av andra poliser på hans avdelning.

Nyman och de övriga poliserna förnekade allt. Det gick inte att bevisa att de hade gjort något fel. En av anmälningarna skilde sig från de andra.

Den var skriven av en person som själv hade varit polisman. Han hette Åke Eriksson. Rönn visste mycket väl vem han var, men han hade varken sett eller hört talas om Eriksson på länge. Han bestämde sig för att kolla honom närmare. Rönn ville veta mer om Åke Eriksson.

←

När Martin Beck kom tillbaka till polishuset gick han till sitt kontor, satte sig vid skrivbordet och lyfte telefonluren. Han ringde hem till familjen Nyman. Det var pojken, Stefan, som svarade. Martin Beck frågade hur det var med hans mamma.

– Hon mår bättre nu, sa pojken. Doktor Blomberg var här. Han gav henne lugnande piller. Sedan sov hon några timmar.

– Tror du att jag kan få prata med henne? frågade Martin Beck.

– Ja, det ska nog gå bra, sa Stefan.
Jag ska hämta henne.

Det var tyst en liten stund.
Sedan hördes fru Nymans röst i telefonen.

– Jag är ledsen att behöva störa er,
sa Martin Beck. Men jag måste fråga en sak.
Hur många kände till
att er man låg på Sabbatsbergs sjukhus?

– Inte många, sa fru Nyman. Det var bara jag
och Stefan som hälsade på honom.
Stig hade en bror som visste
att han låg på sjukhuset,
men han besökte honom aldrig.
Annars var det bara doktor Blomberg
som kände till det. Han var ju Stigs läkare.

– Visste inga av era vänner om det?
frågade Martin Beck.

– Nej, vi träffade inte så många människor,
sa fru Nyman. Stig brukade säga
att en polis inte har några riktiga vänner.

Martin Beck tänkte att det var sant.

Han hade själv egentligen inga vänner,
det skulle i så fall vara Kollberg.
De brukade träffas på fritiden ibland
och ta en öl tillsammans.

– Er man hade kanske vänner
på sin arbetsplats, sa Martin Beck.
Brukade han träffa andra polismän på fritiden?

– Nej, aldrig,
svarade fru Nyman.

– Men han måste väl i alla fall ha pratat
om sitt arbete och sina kollegor ibland,
sa Martin Beck.
Kommer ni ihåg om han brukade nämna
någon speciell av sina arbetskamrater?

– Stig pratade nästan aldrig om sitt arbete
här hemma, sa fru Nyman.
Den enda kollegan som jag minns
att han nämnde var en man som hette Hult.
De hade arbetat länge tillsammans.
Harald Palmon Hult hette han visst.

– Palmon? sa Martin Beck.
Kan man heta så?

Han tyckte att det var ett underligt namn, han hade aldrig hört att Harald Hult hette något annat än just Harald Hult.

– Det var i alla fall så han presenterade sig, sa fru Nyman. Det är jag säker på. Jag har skrivit upp det på ett anteckningsblock här vid telefonen. Harald Palmon Hult, står det.

– Nu förstår jag inte riktigt, sa Martin Beck. Har ni nyligen pratat med polisinspektör Hult?

– Ja, han ringde faktiskt hit igår kväll, sa fru Nyman. Han ville prata med min man. Jag berättade att Stig var sjuk och låg på Sabbatsbergs sjukhus.

– Talade ni om vilken avdelning han låg på? frågade Martin Beck.

– Ja, jag nämnde både avdelningen och numret på rummet, sa fru Nyman. Herr Hult ville nämligen skicka blommor till Stig.

Martin Beck drog till sig ett anteckningsblock och skrev ner namnet: Harald Palmon Hult.

– Presenterade han sig verkligen som Harald Palmon Hult? frågade han.

– Ja, det är jag säker på, svarade fru Nyman.

– Hur mycket var klockan när han ringde? frågade Martin Beck.

– Jag minns inte exakt, sa fru Nyman, men det bör ha varit omkring klockan nio.

– Tack för att ni ville svara på mina frågor, sa Martin Beck. Nu ska jag inte störa er längre.

När han hade lagt på telefonluren blev han sittande kvar vid skrivbordet. Han tänkte på sitt eget samtal med Harald Hult.

Varför hade Hult inte berättat att han hade ringt hem till familjen Nyman kvällen före mordet? Hade han verkligen tänkt skicka blommor? Fanns det något annat skäl till varför han ville veta exakt var på sjukhuset Stig Nyman fanns?

Rösten i telefonen

Martin Beck försökte få tag på Harald Hult. Han ville fråga om hans telefonsamtal med fru Nyman föregående kväll. Först ringde han till polisstationen där Hult brukade arbeta.

– Nej, Hult är inte här, svarade en man. Han är alltid ledig på lördagar.

– Jag vet det, sa Martin Beck, men jag pratade med honom tidigare idag. Han påstod att han skulle gå till jobbet i alla fall. Var snäll och fråga de andra poliserna om någon har sett Harald Hult.

Mannen bad honom vänta.

Efter ungefär en minut hördes hans röst igen.

– Hult var faktiskt här en stund, sa han. Det var för en timme sedan.

Men han gick nästan genast, och han berättade inte för någon vart han skulle.

För säkerhets skull ringde Martin Beck också hem till Hult, men han fick inget svar.

Han hade just lagt på luren när det knackade på dörren. Det var Rönn. Martin Beck bad honom komma in. Han berättade om sitt samtal med fru Nyman, och att Hult hade ringt hem till henne bara några timmar före mordet.

– Han fick alltså veta exakt var på sjukhuset Nyman hade sitt rum, sa Martin Beck.

– Var hon säker på att det var Hult som ringde? frågade Rönn.

– Ja, han sa sitt namn, svarade Martin Beck. Han presenterade sig ordentligt.

Rönn såg fundersam ut.

– Jag tycker att det verkar underligt, sa han. Om jag ringer till någon presenterar jag mig inte som Einar Valentino Rönn.

Som de flesta människor har jag två förnamn, men jag använder aldrig namnet Valentino. På samma sätt tycker jag att det verkar konstigt att Harald Hult skulle ha ringt och sagt att det här är Harald Palmon Hult.

– Hur vet du att han heter så? frågade Martin Beck.

– Du har skrivit upp namnet på anteckningsblocket framför dig, sa Rönn. Dessutom har jag sett det bland mina papper, bland anmälningarna till JO. Har du hört talas om en polisman som heter Åke Eriksson?

Martin Beck tänkte efter.

– Ja, honom minns jag nog, sa han. Var det inte han som klagade på allt?

– Jo, precis, sa Rönn. Åke Eriksson har anmält Stig Oscar Nyman och Harald Palmon Hult till JO. Han har skrivit deras fullständiga namn i sina anmälningar.

Martin Beck satt tyst en stund.

Det var kanske inte Hult som hade ringt hem till familjen Nyman i alla fall, tänkte han.

– Jag vill prata med fru Nyman igen, sa han. Sedan ska vi nog titta lite närmare på Åke Eriksson.

– Det har jag redan gjort, sa Rönn.

– Bra, jag kommer in till dig om en liten stund, sa Martin Beck.

←

När Rönn hade lämnat rummet lyfte Martin Beck åter telefonluren. Han slog numret till fru Nyman. Den här gången var det hon själv som svarade.

– Jag är ledsen att behöva störa er igen, sa han. Det gäller ert samtal med polisinspektör Hult igår kväll. Har ni träffat honom någon gång?

– Nej, aldrig, svarade fru Nyman.

– Men ni har i alla fall pratat med honom i telefon förut? sa Martin Beck.

– Nej, inte som jag kan minnas,
svarade hon tveksamt. Jag tror faktiskt inte det.
Min man brukade alltid svara i telefonen
när han var hemma.
Det är möjligt att jag kan ha svarat
någon gång när herr Hult har ringt,
men i så fall var det länge sedan.

– Kände ni igen hans röst när han ringde igår?
frågade Martin Beck.

– Nej, det gjorde jag inte, sa fru Nyman.
Jag har nog som sagt
aldrig pratat med honom förut.
Men han presenterade sig ju.
Jag kände igen hans namn.

– Men det kan alltså ha varit någon annan
som ringde, sa Martin Beck.

– Vem skulle det ha varit?
frågade hon med förvånad röst.

– Jag vet inte, sa Martin Beck.
Men det kan ha varit en annan person
som påstod att han hette Harald Hult.

Det var tyst en stund i luren.

– Ja, jag antar det, sa fru Nyman sedan.

Martin Beck bad om ursäkt igen
för att han hade ringt och stört.
Sedan avslutade han samtalet
och gick in till Rönn.